

Τί κοριά ! Δέν ξλεῖχ όπ' σφει μου αὐτὸ καὶ ἔχασα τὴν ἔκλειψιν ! Θά μου εἴπητε δτι δὲν ήτο καὶ σπουδαῖον πρᾶγμα μία μερική διλιγόλεπτος ἔκλειψις τοῦ ήλιου. "Οχι ! ή θέα τῶν οὐρανίων φαινούμενων, καὶ τῶν κοινοτάτων, ποτὲ δὲν εἶνε περιττή. "Αν δχι ἄλλο, μᾶς διδεται τούλαχιστον μία αφορμή να εὔρεθω μεν πλησίον καὶ να θυμάσωμεν ἀκόμη μίαν φοράν τὸ πάνορφον αὐτὸ ἔργον, νάναλογισθῶμεν τὸ σύνολον τῶν λαμπρῶν κόσμων, τὸν παριφερομένων μὲ τὸσφ θαυμασίαν τάξιν ὑπεράγω τῆς κεφαλῆς μας... Τοῦ μόνον πού με παρηγορει εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν εἶνε δτι, καὶ ἐν ἔβλεπα τὴν ἔκλειψιν, οὔτε περισσότερα θὰ σας ἔγραφα.

Σας ἀσπάζομαι,
ΦΛΙΔΩΝ

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΡΕΜΒΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

TI ζέστη φοβερὴ ὁτου κάμνει! θέλω νὰ κοιμηθῶ διλίγον καὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ το κατορθώσω. Μήπως ε Θεὸς ἀπεφάσισε νὰ μοῦ μάθῃ «τῆς ἀκοιμησίας τὰ πάθη» κατὰ τὸν μακαριτηνούν; Ολα γύρω μου κάιουν·

ἡ πολυθρονίτσα μου, τὸ κρεβάτι μου, τὸ πάτωμα, οἱ τοίχοι, τὰ ἐπιτρίπτα. Καμίνι εἶνε αὐτὸ ἡ δωμάτιον; Ο ἄνθρωπος ἐπλάσθη ἀπὸ πηλόν· ναί, ἀλλὰ δὲν εἶνε πάλιν διὰ φύσιμον! Καὶ δύναται τόση φλόγα ἐδῶ μέσα, ποῦ ὁ Ἀνανίας σας κοντένει; νὰ καταντήσῃ τοῦδεν! Ποῦ εἶνε λοιπὸν αὐτὴ ἡ Γλυκεῖα Αὔρα, αὐτὴ ἡ Κεραυνίησικὴ Αὔρα, νὰ καταδίνουσα ἀπὸ τὰς χιονισμένας κορυφὰς τοῦ Αἴνου, διὰ νά με δροσίσῃ; "Ελα, Βασίλισσα τῶν Ανέμων, καὶ πρόσταξε τὸν πλέον ἥπιον καὶ τὸν πλέον γλυκύν, νά με φύσῃ μὲ τὴν πτερυγά του, τὴν ἀπαλήν ως Λευκῆς Περιστερᾶς. "Ο, ἀπὸ αὐτὸ τὸ πυρπολούμενον δωμάτιον, θὰ ἐπροτιμοῦσα καμίαν Ἀνθισμένην Πεδάδα, δηνοὶ ἡ Φύσης εἶνε Γελέσσα, ἡ καμίαν δροσερὰν καὶ Χρυσῆν. Αμουδάν, τὴν ὅτοιαν νὰ φιλῇ φλοισθῆται τὸ Κῦμα τοῦ Βοστόρου... Διατὶ νὰ μὴν είμαι Χριστοφόρος Κολύμβος, νάνακαλύψω τὴν ἄγνωστον γῆν τῆς αἰώνιας Ἀνθηρᾶς Ἀνοίξεως; Διατὶ νὰ μὴν είμαι Νηρῆς τοῦ Εύρωτα, νὰ λοδωμαι διαρκῶς εἰς τὰ δροσερὰ νάματά του; Διατὶ ἐπὶ τέλους νὰ μὴν είμαι Μαρουσιώτισσα, νὰ ζῶ πάντοτε εἰς τὸ δροσερὸν χωρίον, ἡ τουλάχιστον Καστελλιώτης, νὰ κάθημαι εἰς τὸ παραθαλάσσιον; Θὰ πῆτε δτι είμαι Ἀθηνᾶς καὶ

πρέπει νάγαπω τὴν Γλυκεῖαν μου Πετρίδα. Ναι, ἀλλὰ ἐδῶ τώρα κάμνει τὸσην ζέστην, ποῦ δχι μόνον ἔσθρυνθην τὸν αἰώνιον Αἴθριον Οὐρανόν, ἀπὸ τὸν δόπιον ἀδύνατον εἶνε νὰ πέσῃ ἡ Χρυσῆ Βροχῆ, ἀλλὰ καὶ ἐπεθύμησα ἐξ δλης ψυχῆς νὰ ἡμουν μᾶλλον Ἀετὸς τῶν Ορέων καὶ Χρυσάστος καὶ Καρδερίνα καὶ Πελαργὸς καὶ Γλαῦξ καὶ Κάμπια ἀκόμη, παρὰ ἀνθρωπος ἐπιθυμῶν νὰ κοιμηθῇ καὶ νὰ ρεμάσῃ! . . .

— Καὶ μήπως ἐγὼ διευθύνω τοὺς ρεμβασμοὺς μου; ἐφώναξα πρὸς τὸ πλῆθος τῶν διωκτῶν μου. "Ο ρεμβασμὸς ἔρχεται μόνος του. Τι πταίω τώρα ἐγὼ δὲν τὸσους μόνον ἐνθυμήθην; Δέν ἡ ἔξυρετε λοιπὸν δτι ἡ μνήμη καὶ ἡ λήθη εἶνε κάτι τι ἀνεξάρτητον τῆς θελήσεως μας; ἀδιάφορον ὅμως! "Αφ' οὐ εἰσθε δυσηρεστημένοι, σᾶς ὑπόσχομαι νὰ μή σας παραλείψω εἰς ἄλλην εὐκαιρίαν!

— Εὔγε, μοῦ εἶπε τότε, ἡ Ποτήτρια Σαπφώ (εὐρεθεῖσα μεταξὺ τῶν δυσηρεστημένων καὶ αὐτῆ). Ρωμαϊκός Κικέρων ἀν ἡσουν δὲν θά τούς τα ἔλεγες καλλίτερα. "Ιδού πῶς ἡσύχασαν καὶ ηγάρισθησαν δλοι!

Καὶ προσέθεσε μετριοφρόνως:

— Θά δανεισθῶ τὴν Λύραν τοῦ Ορφέως διὰ νὰ σου κάμω ἐν ποίημα. Πρὸς τὸν παρὸν λάβε αὐτὸν τὸν Κυανόλευκον Κρήνον, αὐτὸ τὸ Ρόδον τῆς Εύβοιας, αὐτὸ τὸ Ρόδον τῆς Ανδρου, αὐτὴν τὴν Μυρονήν καὶ αὐτὴν τὴν Ανεμώνη.

— "Εχομεν δύμας καὶ ἐν ἄλλῳ παράπονον, ποῦ εἶπε τότε ἡ Μούσα Πολύμνια, κρατοῦσσα ἐκ τῆς χειρὸς τὴν μικρὸν Χρυσῆδα. Διατὶ δὲν μας ἐξήγησες ἀκόμη τὸν πρῶτον σου ρεμβασμόν; "Η Διαπλάσις μᾶς εἶπε δτι ἐννοεῖ μίαν κανοτομίαν ἡ δοκία θὰ γίνη προσεχῶς, ἀλλὰ τέλος πάντων ποίη εἶνε αὐτὴ ἡ κανοτομία; "Οταν πρόκειται περὶ κανοτομίας τῆς Διαπλάσεως, ἔξεύρετε τὴν δικαίαν μας ἀνυπομονούσιαν!

— "Έχετε δίκαιον, εἶπα. Εἰς προσεχῆ Ρεμβασμὸν ἐλπίζω νὰ λυθῇ καὶ αὐτὸς ὁ Γόρδιος δεσμός. "Έκει θὰ σας ἐξηγήσω πῶς θὰ συνδεθῆτε μεταξὺ σας, πῶς θὰ δελφοποιηθῆτε ἐκεῖ ἀκόμη θὰ ικανοποίησον δσους καὶ δσας πάλιν παρέλειψα.

— "Άλλ' ὁ Σάχης ἐπέμεινε καὶ δταν μάλιστα ἡκουσεν δτι τὰ πτηνὰ ώμιλούσιαν ίσα-ίσα δι' αὐτὸν, διέταξε τὸν Βεζίρην νά τῷ τα εἶπη δλα, χωρὶς νὰ κρύψῃ τίποτε.

— "Τηνούσια δοκίον, αὐθέντα μου" εἶπεν ὁ Βεζίρης. "Η μία κουκουβάγια ἔχει ἐν νιόν, ἡ ἄλλη ἔχει μίαν θυγατέρα καὶ θέλουν φαίνεται νὰ συμπεθεριάσουν. "Ο πατέρας τοῦ ἀγοριοῦ εἶπε πρὸς τὸν πατέρα τοῦ κοριτσιοῦ: « 'Άδελφέ μου, εὐχαρίστως σου δίδω τὸν νιόν μου διὰ τὴν κόρην σου, ἀρκεῖ νά του δώσῃς ως προΐκα πενήντα χωρὶς κατεστραμμένα. » "Ω, ἀδελφέ μου! ἀπεκρίθη ἀμέσως ἡ ἄλλος. "Οχι! πενήντα, ἀλλ' ἀνθέλη εἰμπορῶ νά του δώσω καὶ πεντακόσια! Φθάνει νά χαριζῇ χρόνια ὁ Θεὸς εἰς τὸν Σάχην Μαχμούδ. Πιατὶ δσω θὰ ζῆ αὐτὸς, τὰ ἐρείπια δὲν θὰ λείπουν ποτὲ ἀπὸ τὴν Περσίαν!

— Τάσπερ ἀρνάκια, τὰ πουλιά, μεσ' τὰ την στάνη, τὰ την φωλιὰ μεβαίνουν πιά νὰ κοιμηθοῦν.

— Κ' ἔτοι δεμβαίνουν τὰ παιδιά καὶ κοιμοῦνται δταν πρέπη τε της μαρμάριστας ἐχρησίμευσαν, καὶ τὸ μόνον ποτὲ περιηγήσανταν τὸν πρῶτον σου ρεμβασμόν. Πέρνω παρά-

τειγμα ἀπὸ τὸν έαυτόν μου.

† G. M. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΤΙ ΕΛΕΓΑΝ ΔΥΟ ΚΟΥΚΟΥΒΑΓΙΕΣ

Ο βεζίρης Χασάν, ἐπειδὴ δὲν ἐτολμοῦσε νὰ εἴπῃ ἀπροκαλύπτως εἰς τὸν Σάχην Μαχμούδ, τὸν κύριον του, διατέφυγεν εἰς τὸ ἔπη στρατηγημα. Μιαν ημέραν, ποῦ ἡσαν μαζὶ εἰς τὸ κυνήγιον, τῷ εἶπε: «Αύθέντα μου, γνωρίζω τὴν γλώσσαν τῶν πουλιῶν. Εννοῶ πολὺ καλὰ τί λέγουν καὶ τὰ ἀγδόνια καὶ τὰ σπουργίτια, καὶ ἡ καρακάξες καὶ δλα τὰ πουλιά τέλος πάντων.

— Καλέ, τι μου λέσι! εἶπεν ἐκστατικὸς ὁ Μαχμούδ. Εξέρεις τὴν γλώσσα τῶν πουλιῶν;

— Ναι, αὐθέντα μου! ὑπέλαβεν δια τὸν Χασάν. Μού την ἔμαθεν ἐνας σοφὸς δερβίσης. "Οποτε ἀγαπάτε, ἡμπορεῖτε νά με δοκιμάσετε.

— Ενώ ἐπέστρεφαν ἀπὸ τὸ κυνήγιον, βράδυ-βράδυ, εἶδαν δύο κουκουβάγιες ἐπάνω εἰς ἓνα δένδρον.

— Βεζίρη, είμαι περίεργος νὰ μάθω τί λέγουν αὐτὲς ἡ κουκουβάγιες, εἶπεν ὁ Σάχης πρὸς τὸν Χασάν. "Ακουσε καὶ ἔλα πέ μου τὴν διμίλιαν των.

— Ο Βεζίρης τότε ἐπλησίασε τὸ δένδρον καὶ προσεποιηθῇ δτι ἀκούει προσεκτικῶς, δι' ὅλην ὡραν, τὰ δύο κουκουβάγιες, εἶπεν δ Σάχης πρὸς τὸν Χασάν. "Ακουσε καὶ ἔλα πέ μου τὴν διμίλιαν των.

— Άλλ' ὁ Σάχης ἐπέμεινε καὶ δταν μάλιστα ἡκουσεν δτι τὰ πτηνὰ ώμιλούσιαν ίσα-ίσα δι' αὐτὸν, διέταξε τὸν Βεζίρην νά τῷ τα εἶπη δλα, χωρὶς νὰ κρύψῃ τίποτε.

— "Τηνούσια δοκίον, αὐθέντα μου" εἶπεν ὁ Βεζίρης. "Η μία κουκουβάγια ἔχει ἐν νιόν, ἡ ἄλλη ἔχει μίαν θυγατέρα καὶ θέλουν φαίνεται νὰ συμπεθεριάσουν. "Ο πατέρας τοῦ ἀγοριοῦ εἶπε πρὸς τὸν πατέρα τοῦ κοριτσιοῦ: « 'Άδελφέ μου, εὐχαρίστως σου δίδω τὸν νιόν μου διὰ τὴν κόρην σου, ἀρκεῖ νά του δώσῃς ως προΐκα πενήντα χωρὶς κατεστραμμένα. » "Ω, ἀδελφέ μου! ἀπεκρίθη ἀμέσως ἡ ἄλλος. "Οχι! πενήντα, ἀλλ' ἀνθέλη εἰμπορῶ νά του δώσω καὶ πεντακόσια! Φθάνει νά χαριζῇ χρόνια ὁ Θεὸς εἰς τὸν Σάχην Μαχμούδ. Πιατὶ δσω θὰ ζῆ αὐτὸς, τὰ ἐρείπια δὲν θὰ λείπουν ποτὲ ἀπὸ τὴν Περσίαν!

— Τάσπερ ἀρνάκια, τὰ πουλιά, μεσ' τὰ την στάνη, τὰ την φωλιὰ μεβαίνουν πιά νὰ κοιμηθοῦν.

— Ο Σάχης Μαχμούδ, δ ὁ ὄποιος ήτο πολὺ ἔξυπνος ἄνθρωπος, ἐπωφελήθη ἀπὸ τὸ εύφυες φεῦμα τοῦ βεζίρη του.

— Αγκυροδόμησεν εύθυνς τὰς κατεστραμμένας πόλεις καὶ τὰ χωρία τῆς Περσίας, τὰ ὄποια ἔως τότε μόνον εἰς τέσσερας φεῦμας εἶχαν οικοδομηθεὶς, καὶ τὸ μόνον ποτὲ περιηγήσανταν τὸν πρῶτον σου ρεμβασμόν. Πέρνω παρά-

Ο ΦΑΝΤΑΣΜΕΝΟΣ ΓΑΙΔΑΡΟΣ (ΜΥΘΟΣ)

"Ηταν" ἔνας γάιδαρος
Μὲ μεγάλ' αὐτιά.
Τὸ παχνὶ δέν τ' δρεσε
Κ' κιθελ' ἀρχοντιά.
"Ηθελε κ' η μούρη του
Νὰ φορέσῃ σέλλα
Καὶ νὰ καμαρώνεται
Μὲ τὸ σύρε-κ'-έλλα

"Εξουν οι γαϊδάροι.
Εδα, μάτια μ', έλα, μπιρό μ', σύρε
[τραβᾶ]
Μὰ ηθέλησεν η τύχη νά τα βρῆ
[στραβά].

Τὰ σωστὰ δὲν ἀκούσε,
Μ' δλα του τ' αὐτιά

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ
ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ
[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]
(Συνέχεια: Σελ. 244)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'.

Ο ΑΝΤΙΖΗΔΟΣ

"Ηλθε και παρήλθεν ό Μάρτιος, αλλ' ο κύριος "Ενσορτ δὲν έκαμε λόγον περὶ ταξιδίου. 'Αφ' οὐ ἔμεθεν, ἐκ τῆς ἀπαντήσεως τοῦ πάτερ-Μαρτίνου εἰς τὴν ἐπιστολὴν τὴν ὅποιαν τῷ εἶχε γράψη, ὅτι ὁ πάτερ-Ιωσήφ δὲν εἶχεν ἐπιστρέψην ἀκόμη, δὲν ἔδειπε τὴν ἀνάγκην νὰ σπεύσῃ. 'Ο ἄγαθὸς ἴερεὺς, οὐ φίλος και προστάτης τοῦ Φιλίππου.—τῷ ἔγραψεν ὁ πάτερ-Μαρτίνος, —εύρισκετο εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ νέου Μεξικοῦ. 'Ο ζωγράφος ἐξηκολούθει νὰ μένῃ εἰς Νέαν Υόρκην, και τὸν Μάρτιον διεδέχθη ὁ Απρίλιος, και τοῦτον πάλιν ὁ Μάρτιος..."

'Ο Φιλίππος ἐλυπεῖτο πολὺ διὰ τοῦτο, ἃν και δὲν ἔξεφραζε τίποτε. 'Ἐπαρηγορεῖτο ἐν τούτοις μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι ὁ πάτερ-Ιωσήφ ἔλειπεν ἀκόμη και δὲν ἡ Δέα τώρα πλέον δὲν εἶχεν ἀνάγκην τῆς βοηθείας του. Βίχε λυτρωθῆ ἀπὸ τὴν ἀγηστήσιαν περὶ τῆς τύχης τῶν δύο ἡγαπημένων του προσώπων και δήδυνατο νὰ τὸ χαρακτηρίσουν ως ἀσυγχώρητον πονηρίαν.

Αἱ σκέψεις αὐται ἔγεννήθησαν διάγονον κατ' ὅλιγον εἰς τὸν νοῦν τοῦ πατέρου. Οὐδέποτε ἔως τώρα τῷ εἶχε δηθῆ ἀφορμὴ νὰ σκεφθῇ περὶ τοιούτων πραγμάτων μὲ τὸν πάτερ-Ιωσήφ η μὲ τὴν καλὴν ἐκείνην Ἀντωνίαν, τοὺς τόσους ἀγαθούς και ἀφελεῖς ἀνθρώπους. Τώρα ἔνη μέσα εἰς ἓνα κόσμον πολὺ διαφορετικὸν και πολύτοκον. "Οσα ἔδειπε και ἡκουει τῷ παραπάντων εἰς τὸ Κεντρικὸν Πάρκον; —τὸ δωριότερον ἄλσος τῆς ἀμερικανικῆς μεγαλοπόλεως, — διήρχετο διὰ πολλὰ μαλιστα δὲν ἔδυνατο νὰ τὰ ἐνόησῃ και εἰς δόπιας ἔγινετο σχεδὸν τρυφερά. 'Η δύοισι της, τὴν ὅποιαν κατ' αρχὰς ἤργετο νάναγνωρίση. Ἡρχισε νὰ ἐπιδρᾷ ἐπ' αὐτῆς χωρὶς νὰ θέλῃ. Και ἡ Λουκία ἀκόμη, μολονότι αἱ σχέσεις των πᾶν ἀλλο ἡσαν ἡ ἐγκάρδιοι, εἶχεν ἀφήσῃ τὸ ἀκατάδεκτον ὕφος και ἔνιοτε κατεδέχετο νὰ λησμονῇ τὴν ἀπόστασιν, ἡ ὅποια τοὺς ἔχωρίζειν.

"Ἀπὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἥν ἡ Λουκία ἐτρόμαξε τόσον ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ Φευδοποντικοῦ, οὐ Φιλίππος την ἔγνωρισεν ὑπὸ ἄλλην ὅφιν. Δι' αὐτὸν δὲν ἡτο πλέον ἡ ἀναίσθητος κούκλα, ως την εἶχε νομίση εἰς τὴν ἀρχήν, ἵκανη μόνον νὰ φορῇ τὰ πολυτελῆ της ἐνδύματα και νὰ φιττακήῃ τὰς φράσεις τῶν μεγάλων. 'Απεναντίας ἀνεγνώρισεν ὅτι κάμνει τὸ καθηκόν του εἰς τὴν ἐντελειαν, ἀκολουθῶν τὰς ἀρχὰς, τὰς δόπιας τῷ εἶχεν ὑπαγορεύση η Ἀντωνία· φερόμενος εὐγενῶς πρὸς ὅλους, ἀκόμη και πρὸς τοὺς διαφανές, ἔχον ἀνάγκην προσοχῆς και φροντίδων. 'Η σκηνή, τὴν ὅποιαν διηγήθη, δὲν παρήλθε δι' αὐτὸν ἀχρησιμευτος. Τον ἐδίδαξε πολλὰ πράγματα· και πρῶτον δὲν μία μικρὰ κόρη, ἀνήρ κουσα εἰς τὴν ἀνωτέρων ταξιν, δύναται νὰ εἴνε πλέον δεκτικὴ συγκινήσεων και πλέον εὐπαθής, ἀπὸ μίαν κόρην, ἀνατοαείσαν ἐν τῇ πτωχείᾳ, δπως ἡ Δέα·

—ὅτι ἐκείνο τὸ ὄποιον εἰς τοὺς μὲν φαίνεται ὡραῖον και πολύτιμον πράγμα, ως ἡσαν δι' αὐτὸν τὰ ποντίκια τοῦ πάτερ-Ιωσῆφ, εἶνε πολλάκις διὰ τοὺς ἄλλους ἀντικείμενον φρίκης. —ὅτι ἐν πτωχὸν και ἀπόκληρον πατέδιον, ως ἡτο αὐτός, δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ἐπιδιώκῃ σχέσεις στενάς μὲ μίαν πλουσίαν κληρονόμον, ἀν δὲν θέλη νὰ αἰσθανθῇ πικρὰν ἀπογοήτευσιν· —ὅτι ὑπάρχει ἀγών μεταξὺ ὑπερηφάνων και ταπεινῶν και δὲν ἡ βασιλεία τοῦ πτωχοῦ δὲν εἶνε «ἐκ τοῦ κόσμου τούτου».

—ὅτι ἡ ζωὴ τῆς ἐντίμου και ἀφρούς πτωχείας διαφέρει ἀπὸ τὴν ζωὴν τοῦ πλούτου και τῆς κοσμικῆς ἀπιδεξιας, ἐμπνέει δὲ ἰδέας πολὺ διαφορετικὰς περὶ τῶν πραγμάτων· —τέλος δὲν εἰς τὸν κόσμον τοῦτον αἱ πράξεις δὲν κρίνονται κατὰ τὸν ὑπότιον τρόπον ὑπέρ τοῦ πράξεων οἱ μὲν ὑποκριτικοὶ, κατὰ τὴν θέσιν, τὴν ἀρκετὰ ἀνάρμοστον, κατὰ τὴν ιδέαν τῆς, μὲ τὰ ἐνδύματα ἐν ἀταξίᾳ.

—Δὲν πιστεύω νὰ μας ἔγνωρισες μέσα σὲ τόσον κόσμον, ἔλεγεν ἡ Λουκία, και ἔγριζεν εἰς ἄλλο μέρος τὴν κεφαλήν ύψοσα τοὺς ώμους περιφρονήτιδως.

Ἐννοεῖται δὲν τας ἔδειπεν ὁ Φιλίππος! Ἐκείνος ἔδειπε μόνον τὸν κυανόν οὐρανόν, τὰ πράσινα δένδρα, τὰ γαπημένα του πτηνὰ και ὁ νοῦς του ίως ἐπέτα μίλια μακρὰν ἀπὸ ἑκεῖ.

—"Ἔτοι ἡ άκομη ὁ Φιλίππος τῆς Ἀντωνίας·

—ἔπειτα μέσα σὲ τὸν παλαιὸν κῆπον τῆς ἐπαύλεως Δετράβα· ἔνομιζεν δὲν ἔγονυπέτει εἰς τὸ ἔκκλησάκι τοῦ Ἀγίου Ρόκου και ἔδειπεν ἐμπρός του ἀκόμη τὴν Δέαν μὲ τὸ χρυσοῦν ἀκτινών περὶ τὴν κεφαλήν, φιθυρίζουσαν τὴν προσευχὴν της, δημιουργίαν κατὰ τὴν τελευταίαν των συνάντησιν.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ολόκληρος η οἰκογένεια συνούδευσε μέχρι τοῦ ἄγριοπλού τὸν μεγαλήρερὸν τῆς νίνην, ἀναχωροῦσαν. "Η μητέρα εἰλαύνει πολὺ.

—Δὲν ἀγαπάει λοιπὸν τὸν ἀδελφὸν σου; ήρωτησεν, δταν ἔγριζεν εἰς τὸ στείλιτην Φιρίνη, τὴν μικρότεραν ἀδελφὴν τοῦ ταξιδιώτου. Διατί δὲν ἔκλαυσες κ' ἔσυ;

Καὶ ἡ μικρὰ Φιρί:

—"Α, ἀλήθεια, μαμά, τὸ ἔξιχασα!...

Επειδὴ ὑπὸ τοῦ Τριπολίου

* *

Κάποιος ἤρωτησε τὸν πενταετῆ Κωστάκην:

—Ποιός σ' ἔβαπτε, Κωστάκη μου;

Καὶ δικαίωσε τὸν πατέρα:

—Ο νονύμος μου!

Επειδὴ ὑπὸ τῆς Χρυσῆς Βροκῆς

—

ΑΛΛΗΛΟΤΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΙΩΣ

Ἐννοεῖται δὲν τας ἔδειπεν ὁ Φιλίππος! Ἐκείνος ἔδειπε μόνον τὸν κερκύραν οὐρανόν, τὰ πράσινα δένδρα, τὰ γαπημένα του πτηνὰ και ὁ νοῦς του ίως ἐπέτα μίλια μακρὰν ἀπὸ ἑκεῖ.

—"Ἔτοι ἡ άκομη ὁ Φιλίππος τῆς Ἀντωνίας·

—ἔπειτα μέσα σὲ τὸν παλαιὸν κῆπον τῆς ἐπαύλεως Δετράβα· ἔνομιζεν δὲν ἔγονυπέτει εἰς τὸ ἔκκλησάκι τοῦ Ἀγίου Ρόκου και ἔδειπεν ἐμπρός του ἀκόμη τὴν Δέαν μὲ τὸ χρυσοῦν ἀκτινών περὶ τὴν κεφαλήν, φιθυρίζουσαν τὴν προσευχὴν της, δημιουργίαν κατὰ τὴν τελευταίαν των συνάντησιν.

—"Ἔτοι ἡ άκομη ὁ Φιλίππος τῆς Ἀντωνίας·

—ἔπειτα μέσα σὲ τὸν παλαιὸν κῆπον τῆς ἐπαύλεως Δετράβα· ἔνομιζεν δὲν ἔγονυπέτει εἰς τὸ ἔκκλησάκι τοῦ Ἀγίου Ρόκου και ἔδειπεν ἐμπρός του ἀκόμη τὴν Δέαν μὲ τὸ χρυσοῦν ἀκτινών περὶ τὴν κεφαλήν, φιθυρίζουσαν τὴν προσευχὴν της, δημιουργίαν κατὰ τὴν τελευταίαν των συνάντησιν.

—"Ἔτοι ἡ άκομη ὁ Φιλίππος τῆς Ἀντωνίας·

—ἔπειτα μέσα σὲ τὸν παλαιὸν κῆπον τῆς ἐπαύλεως Δετράβα· ἔνομιζεν δὲν ἔγονυπέτει εἰς τὸ ἔκκλησάκι τοῦ Ἀγίου Ρόκου και ἔδειπεν ἐμπρός του ἀκόμη τὴν Δέαν μὲ τὸ χρυσοῦν ἀκτινών περὶ τὴν κεφαλήν, φιθυρίζουσαν τὴν προσευχὴν της, δημιουργίαν κατὰ τὴν τελευταίαν των συνάντησιν.

—"Ἔτοι ἡ άκομη ὁ Φιλίππος τῆς Ἀντωνίας·

—ἔπειτα μέσα σὲ τὸν παλαιὸν κῆπον τῆς ἐπαύλεως Δετράβα· ἔνομιζεν δὲν ἔγονυπέτει εἰς τὸ ἔκκλησάκι τοῦ Ἀγίου Ρόκου και ἔδειπεν ἐμπρός του ἀκόμη τὴν Δέαν μὲ τὸ χρυσοῦν ἀκτινών περὶ τὴν κεφαλήν, φιθυρίζουσαν τὴν προσευχὴν της, δημιουργίαν κατὰ τὴν τελευταίαν των συνάντησιν.

—"Ἔτοι ἡ άκομη ὁ Φιλίππος τῆς Ἀντωνίας·

—ἔπειτα μέσα σὲ τὸν παλαιὸν κῆπον τῆς ἐπαύλεως Δετράβα· ἔνομιζεν δὲν ἔγονυπέτει εἰς τὸ ἔκκλησάκι τοῦ Ἀγίου Ρόκου και ἔδειπεν ἐμπρός του ἀκόμη τὴν Δέαν μὲ τὸ χρυσοῦν ἀκτινών περὶ τὴν κεφαλήν, φιθυρίζουσαν τὴν προσευχὴν της, δημιουργίαν κατὰ τὴν τελευταίαν των συνάντησιν.

—"Ἔτοι ἡ άκομη ὁ Φιλίππος τῆς Ἀντωνίας·

—ἔπειτα μέσα σὲ τὸν παλαιὸν κῆπον τῆς ἐπαύλεως Δετράβα· ἔνομιζεν δὲν ἔγονυπέτει εἰς τὸ ἔκκλησάκι τοῦ Ἀγίου Ρόκου και ἔδειπεν ἐμπρός του ἀκόμη τὴν Δέαν μὲ τὸ χρυσοῦν ἀκτινών περὶ τὴν κεφαλήν, φιθυρίζουσαν τὴν προσευχὴν της, δημιουργίαν κατὰ τὴν τελευταίαν των συνάντησιν.

—"Ἔτοι ἡ άκομη ὁ Φιλίππος τῆς Ἀντωνίας·

—ἔπειτα μέσα σὲ τὸν παλαιὸν κῆπον τῆς ἐπαύλεως Δετράβα· ἔνομιζεν δὲν ἔγονυπέτει εἰς τὸ ἔκκλησάκι τοῦ Ἀγίου Ρόκου και ἔδειπεν ἐμπρός του ἀκόμη τὴν Δέαν μὲ τὸ χρυσοῦν ἀκτινών περὶ τὴν κεφαλήν, φιθυρίζουσαν τὴν προσευχὴν

Χαίρω διὰ τὴν γνωριμίαν, Ἀρχίδοχε Πάρις, καὶ σε συγχαίρω διὰ τὸν δραματικὸν προβούσιον. Νῦ μου γράφος συχνά.

Χρυσόκερως Ἐλαφος, αὐτὸν τὸ φευδώνυμον σου ἔξελεξα, ἀγαπητή μου φίλη, ποὺ χαίρεσαι τύπων δτα σού ἀπαυτῶ εἰς τὴν Ἀλυρογραφίαν.

Ἀσπασμοί, πληροφορίατ. — Ο Δότης Κεχώτης συγχαίρει ἔγκαρδίως τὴν Δύραρ τοῦ Ἀρίστος διὰ τὸ βραβεῖον, ἔχει δὲ τὸ ἀληθὲς δόνομα τοῦ Τίκ-Τάκ. — Ο Φοῖβος Ἀπόλλων ἀσπάζεται τοὺς φίλους του Κ. Χρυσόπουλον καὶ Σ. Γεωργίου, δὲ Οδυσσεογένης τὴν Ἀττικὴν Νόστη καὶ τὴν Εδέρορον Οἰκίαν, δὲ Ιονιογένες Τρυφοτός τοῦ Εὔκεινος Πόρτον καὶ τὸν Παγωνέτον Ὁχεαρόν, δὲ Ιρυσθές Αἰδη τὸν Δότη Κεχώτην τοῦ δπολού ζητεῖ τὸ δόνομα καὶ τὴν διαμονήν, τὸν Εὐκείνορον Πόρτον καὶ τὸν Ιονιογένετον Τρυφοτότον ἡ Ιρυσθή Ἀμυνθίδα τὸν Μοδαρ Πολέμιαν, τὴν Γλυκετὴν Πατρίδα καὶ τὸν Λαλαμόδη Κόδουν (αλλὰ νά μη πειράῃ τόσον πολὺ τὴν Μαρίδα τοῦ Φαλήρου) ἡ Ἀρεμώνη τὴν Συριακὴν Σφίγγα, δὲ Ἀρδεός Σουλεωτῆς τῆς τεικήν Νόστα (μέτρη τὴν γλυκεῖν γλῶσσαν τῆς ὅποιας εἶναι καταπαγενένεαν), τὸ Ηνούχον Ἀγράκη καὶ τὴν Εστεριγήνη Γαληνήν καὶ τὸ Χαλασμόδη Κόδουν τὸν Φοῖβον Ἀπόλλωρα, τὸν ὅποιον ἐπιβυμεῖ πολὺ νά γνωρίστηκεν.

Ἄπο ἔτεα γλυκὸν φιλάκι στέλλει ἡ Διαπλασία εἰς τοὺς φίλους της: Χρυσοῦρον Αἴδην, Συριακὴν Σφίγγα, Καλὸν Γελούρα, Ἰπποτήνη Ἀρταριάρ, Ψραστὴν τῆς Φύσεως, Ἐρέστον καὶ Ἀνδρέαν Φ., Πριντζήν, Ἀντωνίου Παυλίνην, Πτερωτὸν Πάγασον (καὶ τὸ λάθος: διωρώθην) Τσουκίδαν, Κναρδίνενον Κέλτον, Ἀδελίδα, Κοραήρην, Λευκήνη Περιστερά, (τὸ φιλ. ἐπτάλη), Ἀηδόνα τῆς Ερήμου, Νεράδη τοῦ Εύροτα, Χαλασμόδη Κόδουν, Μαρίδα τοῦ Φαλήρου (μαζὶ-μαζὶ), Τριπτόλεμον, Τηλεβαρ, Μονίκον Σκεβαλαρ κτλ.

Εἰς δέσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 1 Αύγουστου, θίκαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ Αὲ λόσσεις στέλλονται μέχρι 10 Σεπτεμ. ε.ξ.

410. Λεξιγρεφος.

Τὸ πρώτον μου ἔξερχεται ἀπὸ πτηνοῦ τὸ στόμα, τὸ ἄλλο κλάδοι ιεροῦ μὲν ὀχρόλευκο τὸ χρώμα, τὸ σύνολον μου δὲ πτηνὸν καλλώπισμα τῶν Ἀθηνῶν.

411. Συλλαβογρεφος.

Βόλι ἔνα γράμμα ἵττν ἀρχή καὶ ἔνα εἰς τὸ τέλος, καὶ εἰς τὴν μέσην πρόσθετε τῆς κεφαλῆς σον μέλος, τὴν ἔνοιαν κάμε καλλὶ μὲ λίγην ἐπιντάδα καὶ ἀμέσως; θὰ φανερωθῇ μὲν πόλις ἵττην Ἀλλήδα

412. Αλνηγος.

Ἄπο μιὰ μικρὴ πετρούλα ἐγεννήθη ἔνας νέος ἄνθρωπος δύμω δὲν ἥτο, ἀνήρ ἥτο καὶ ὥρατος, μὲ πτερὰ γεμάτος δύος, σὰν τὴ φλέγα τὸ κεφάλι καὶ πολλοὺς μὲ τὴ φωνὴ του τους ἀνάστατους καὶ

413. Αυγοπαίγνεον.

Πόλις λέγεται τὸ μέρος δόνου ὃντον τὰ σπίτια τῶν οἱ Θεσσαλοί; Βόλι ἔνδι τοῦ Πελορεῦ

414. Λαστρό.

+ + + + Νάντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων οὗτως ὡστε νάντικατεκαὶ καθέτως ὄνυμα ζωγράφου, ὁρίσοντος ὄνυμα βαθμού συγγενείας καὶ διαγωνίως τὸ ὄνυμα μηνὸς καὶ ποταμοῦ

415. Μεταρροφώσεις

1. Τὸ ἄλμα δι' 6 μεταμορφ. νὰ γίνη δρόμος. 2. Ο ἐποψὶ δι' 8 μεταμορφ. νὰ γίνη κύκνος.

416-421. Μαγικόν γράμμα.

Δι' ἀντικαταστάσεως ἔνδις οἰουδίποτε γράμματος λέξεις εἶναι: σταυρός, σταύρος, στρατός, στατός. 306. Σίσφος (σύν, σύν φως). 307. Δεκάρα, (δέκα ἄρα). 308. Ο Γιάννης 28, δ Κωστας 21, δ Χρήστος 6. 309. ΒΛΑΞ 310. ΤΥΡΟΣ ΛΕΓΕ ΚΥΡΟΣ ΑΓΩΝ ΔΟΦΟΣ ΣΕΝΕ ΚΟΡΑΣ ΣΑΜΟΣ

τος ἔκαστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἔνδις ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλας λέξεις:

Διός, ἀμνός, κρέας, μωρός, τάκις Κόρινθος.

Βόλι ὃν τοῦ Καρυοπίου

Μεταβέτων καταλλήλως τὸ γράμματα ἔκκληστης τῶν κάτωθι λέξεων δεσπόζειν πόλεων.

1, Βοστέμον. 2, Πανοχέλι. 3, Γραπτοστίδη.

4, Βεσταλάνι. Βόλι ὃν τοῦ Φιλίππου τοῦ Μοκόντου,

422-425. Ἐπανόρθωσις λέξεων

Μεταβέτων καταλλήλως τὸ γράμματα ἔκκληστης τῶν κάτωθι λέξεων δημάστων πόλεων.

1, Βοστέμον. 2, Πανοχέλι. 3, Γραπτοστίδη.

4, Βεσταλάνι. Βόλι ὃν τοῦ Φιλίππου τοῦ Μοκόντου,

426. Τριπλῆ Αριστοτείχης.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦνται τὸ δόνομα ἀρχαῖον ἔλληνος μονοκονιοῦ, τὸ δεύτερα ἀρχαῖον βροιλίσσων καὶ τὰ τρίτα, ἀντιστρόφως ταῦτα ἀναγνωσκόμενα, τὸ δόνομα χώρας τῆς Μικρᾶς Αἰσας.

1, Θρίσο. 2, Πόλις ἀρχαῖα καὶ ἔνδοξος. 3,

Ραμαΐδης αὐτοχρέωτωρ. 4, Ιερεὺς τοῦ Βάκχου.

5, Ποτητὸς τῆς Γαλλίας.

Βόλι ὃν τοῦ Μάραθωνού Δρόμου

427. Ελληνοσύνη φωνών.

αἱ εεει-ει-οαα-αα-οαα-

Βόλι ὃν τοῦ Δ. Κ. Ζατοκώστα

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀπόχετον τῆς 18 Ιουνίου 1896.

306. Σίσφος (σύν, σύν φως). 307. Δεκάρα,

(δέκα ἄρα). 308. Ο Γιάννης 28, δ Κωστας

21, δ Χρήστος 6.

309. ΒΛΑΞ 310. ΤΥΡΟΣ

ΛΕΓΕ ΚΥΡΟΣ

ΑΓΩΝ ΔΟΦΟΣ

ΣΕΝΕ ΚΟΡΑΣ

ΣΑΜΟΣ

311-313. 1. Όνος. 2, Αἴτη. 3, Εχῖνος. —

314-318. Η ἀντικατάστασις γίνεται διὰ τῶν γραμμάτων στ.οι δὲ σχηματισθῶσιν λέξεις εἶναι: σταυρός, σταύρος, στρατός, στατός.

— 319 ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ (ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ) 2, ΣΤΑΝΛεύ. 3, Τίβερις. 4, ΝΟΥΜ. 5, Πόρος. 6, ΛΙΣσα. — 320. Η δύο-

νοια σπίτια κτίζει καὶ διχόνοια τὰ γκρεμῆς

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντετάγματος ὑπὸ τοῦ Γεωργίου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ Κέρκυρα παιδικῶν παιδιστικῶν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρεκτὸν εἰς τὴν πάρα πολὺν ὄπεραν,

καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κανενταντούπολεως ὡς ἀνάγνωσμα πρεστον καὶ γρεματώσαντο εἰς τὸ πατέντα.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΑΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ

Εποχικοῦ δράμ. 7.—Ἐπιτερικοῦ φρ. χρ. 8

Αἱ συνδρομαὶ ἔρχονται τὴν 1ην ἔκαστου μηνὸς

καὶ εἰνε προτεληρωτέως δι' ἐν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Περιόδος Β'.—Τόμ. 3ος.

Ἐν Αθηναῖς τὴν 17 Αύγουστου 1896

ΤΙΜΗ ΕΚΔΟΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

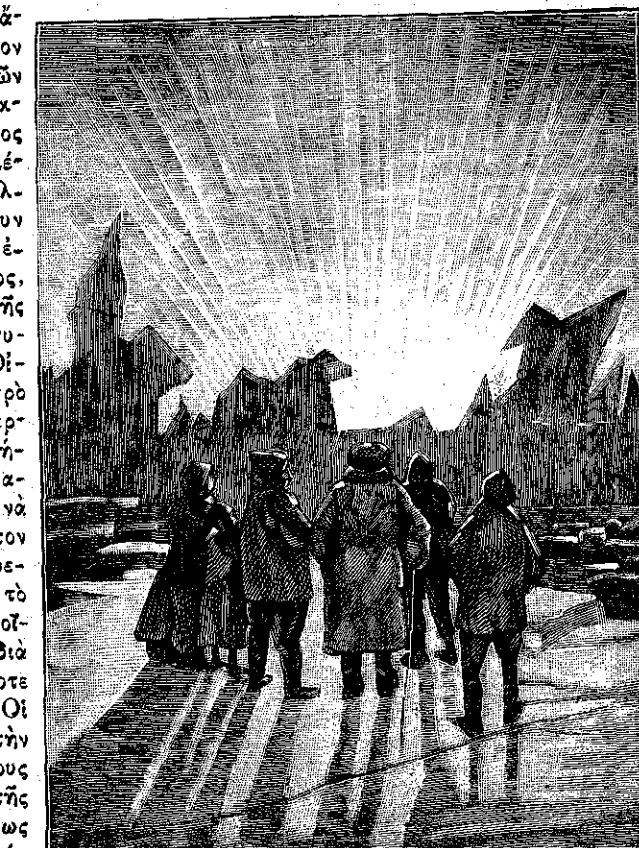
Ἐν Ελλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Βέλω. φρ. χρ. 0, 15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Αθηναῖς

Οδός Αλέου, 119, θνατοί Χρυσοσπηλιατίσση

Τετραγων. 18.

Ἐτος 18ο. — Αριθ. 33

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ“

Βιβλία διὰ Οικογενείας καὶ παιδία ἐκδοθέντα ύπο τῆς Διευθύνσεως τῆς «Διαπλάσεως» καὶ πωλούμενα εἰς τὸ Γραφεῖον αὐτῆς.

Η ΜΑΡΟΥΣΙΑ

Μυθιστόρημα P-J-Stahl, βραβευθέν ύπο τῆς Γαλλικῆς Ακαδημίας Μετάφραστος Π. I. Φέρμπου μετὰ 21 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 5.—Αδετον